

„Hvordan det?“

„Jo, De husker maaske, at hun efter Kongens Død blev forvist til Klausholm. Det er min Nabogaard. Jeg har i Favsingholms Arkiv fundet et Par snurrige Billetter fra den eventyrlige Dame.“

„Men det er jo virkelig interessant,“ sagde Fru Bertha. „Hvorfor har De aldrig før fortalt os om de Ting?“

„Af en gyldig Grund — jeg kendte dem ikke selv. De veed, jeg var kun tolv Aar gammel, da min Far døde. Saa kom jeg hjemmefra. Siden var jeg der højst en Gang hvert andet Aar paa korte Besøg, nærmest som Gæst hos mig selv. Engang tænkte jeg jo ogsaa paa at sælge Gaarden. Nu er jeg unægtelig glad for, at det ikke blev til noget.“

„Saa har Asmus' Kur altsaa ogsaa haft den lykkelige Virkning, at den igen har skaffet Dem et Hjem,“ sagde Fru Bertha.

Det vilde Torben dog ikke ganske indrømme hende. Han fortalte lidt om hint Sammenstød paa Favsingholm mellem Asmus Hagen og Mads Vestrup i Anledning af den førstes Forsikring om, at Medikamenterne gjorde deres Gerning efter Recept ganske uafhængig af nogen højere Magts Sanktion.

„Jeg holder nu alligevel med Præsten!“ sagde han smilende, idet han atter søgte at fange Jyttes Blik. „Der skal virkelig ofte en „Velsignelse“ til, som ikke kan købes paa et Apotek.“

Jytte, der følte Tampen brænde, faldt Moderen i Talen, da hun vilde svare. Af Frygt for, at Torben skulde kom-